

Geheiligde liefde

te de „afkomende” rivier. — Mijn hart bonsde toen mijn beurt kwam, om er op te klimmen en me op de smalle planken met slechts één leuning te wagen. 't Was een griezelig gevoel; maar toch holde ik er over, mijn gezicht in een „dappere plooi.”

Aan den overkant der rivier huurden we bij een jood, die uit Archangel (Rusland) kwam, — zijn vrouw wilde erg graag terug naar Rusland, want zooals ze zei: „Ons mense krij baje lekker nou met die Bolsjewisten!” — En ze was niet tot andere gedachten te brengen — een trollie of Hollandsche sleeperskar met twee paarden. We leenden een paar kussens en leege sinaasappelkistjes en maakten met onze reisdekens samen, een zitplaats zoo goed en kwaad als dat ging. 't Was het ergste deel van de heele reis. Want bij een Afrikaansch „pad” vergeleken, is een Drentsche hei een gebaande weg, al rij je er ook dwars overheen.

We hotsten en hobbelden, we stootten en stompten tegen elkaar, dat het je groen en geel voor oogen werd. En de weg was lang en stoffig en de zon brandde....

Maar we kwamen er toch en toen we 't feest-terrein opreden, werden we met open armen ontvangen door de familie waar we zouden logeeren. We werden gevoed en gelaafd en verzorgd alsof we thuis waren.

Mijn persoontje werd aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen. „Is dat nou meester se vrouwtje, waar hij so lang vir gewag het? — Regtig, Meester, sij is daarom te mooi vir jou!” —

Meester en vrouwtje bloosden tot over de ooren. Doch Meester trok zich geen van deze dingen aan. Hij kende zijn luidjes al langer dan vandaag.....

J. M. de W.—L.

De grot te Lourdes trekt elk jaar weer duizenden pelgrims. Scharen van zieken reizen er heen, om daar hun gebed te doen. In de grot is het wonderdoende beeld van de moeder des Heeren. En menig-een moet, voor dit beeld knielend, baat gevonden hebben.

Een Hollandsche dame heeft de grot bezocht en zij vertelt er van:

„Ik zag een jong meisje — ze hield een brief in de

hand. Ze wreef een enveloppe tegen den wonderdoenden rotwand — en toen met stralende oogen borg ze hem weer in haar taschje. En ik dacht: „Haar verbintenis is geheiligd.”

Glimlach niet, om wat gij bijgeloof noemt. O, natuurlijk, ik weet het wel, dat die brief door in aanraking te komen met den rotswand niet anders is geworden en op hem, voor wien hij bestemd was, geen sterkeren indruk heeft gemaakt. Ja, ik weet dat alles heel goed, maar ik denk aan de hartsgesteldheid van dit meisje, dat naar de grot van Lourdes haar liefde meenam en zich, terwijl ze zich neerboog in gebed, voor haar liefde niet schaamde. Dit meisje ook heeft den ontvanger van haar brief het kostbaarste willen schenken van wat ze kon geven, en ze gaf hem iets mee van de wonderkracht van Lourdes.

Ja, hoe gaat het vaak met een verloving en een huwelijk?

„Zij heeft het maar wat goed getroffen. Wat een rijk huwelijk.”

„Ik begrijp haar niet. Hoe kan ze nu zoo'n man nemen? Ja, zeker, hij heeft wel een goede betrekking, maar 't salaris is toch maar klein.”

En menig meisje vraagt, als het om een verloving gaat, in de eerste plaats, hoe het is met geld en met goed.

Welnu, een meisje, dat zóó vraagt, durft haar liefde niet in aanraking brengen met het heilige. Ze denkt er ook niet aan, dat ze niet alleen moet ontvangen, maar ook geven. Ze denkt er nog minder aan, dat ze dan wel het allergrootste geschenk geeft, als ze schenkt haar geheiligde liefde.

Ik zou wel eens willen weten, wat de ontvanger van dien brief gezegd heeft, toen hij vernam, dat de enveloppe in aanraking was geweest met den rotswand van Lourdes. Ik hoop niet, dat hij spottend zal gelachen hebben, zelfs al geloofde hij niet aan de heiligende kracht van deze aanraking.

Ik hoop, dat hij diep ontroerd zal geweest zijn, omdat hij de liefde in het hart van dat meisje nu diep en vast wist. Maar bovenal hoop ik, dat hij diep ontroerd is geweest, omdat zij, op haar wijze dan, haar liefde in aanraking heeft willen brengen met wat voor haar het hoogste was.

Dat meisje heeft het begrepen, dat er met een verloving en met een huwelijk ernst gemaakt moet worden. Ik vrees wel, dat menig-een er anders over denkt, tenminste wat een verloving betreft. Pas is soms nog maar in de krant een verlovingsaankondiging verschenen, of, 't is al weer „af”. En men schijnt daar niets in te zien. „Een verloving is geen huwelijk,” heet het dan. Beter ware het, wanneer meer bedacht werd, wat een verloving dan wèl is. Zeker toch geen zaak, om mee te spotten.

Nu behoeft een meisje, dat liefheeft, niet naar de grot te Lourdes te gaan en ze behoeft niet te gelooven in de wonderbare kracht die van de aanraking van den rotswand zou uitgaan. Maar haar liefde moet wel een geheiligde liefde zijn en zij moet wel, door haar liefde daartoe gedrongen, het geluk willen bevorderen van hem, aan wien ze zich wil toevertrouwen.

Menig meisje heeft, toen ze woorden van liefde sprak, in de eerste plaats zichzelf liefgehad. Menig meisje heeft het meest gedacht aan eigen geluk.

Het meisje in de grot te Lourdes dacht het eerst aan haar geliefde en zijn geluk ging haar boven alles.

Menig huwelijk is ongelukkig geworden, omdat de volle zelfopoffering tusschen man en vrouw niet gevonden werd en omdat het zoo moeilijk bleek, onder de beslommeringen van het dagelijksche leven, telkens weer zichzelf te verloochenen.

Vooraf dat zichzelf verloochenen in kleine dingen is zoo moeilijk. 't Is veel gemakkelijker romantisch te droomen van een belangelooze redding uit een brandend huis.

Alleen geheiligde liefde is tot zelfverloochening in staat. En dan eerst is het goed, wanneer man en vrouw voor elkaar bidden. Dan leeren ze wel zichzelf te verloochenen en dan wordt hun huwelijksleven 'n leven ter eer van Hem, dien ze boven alles heminnen.

K.

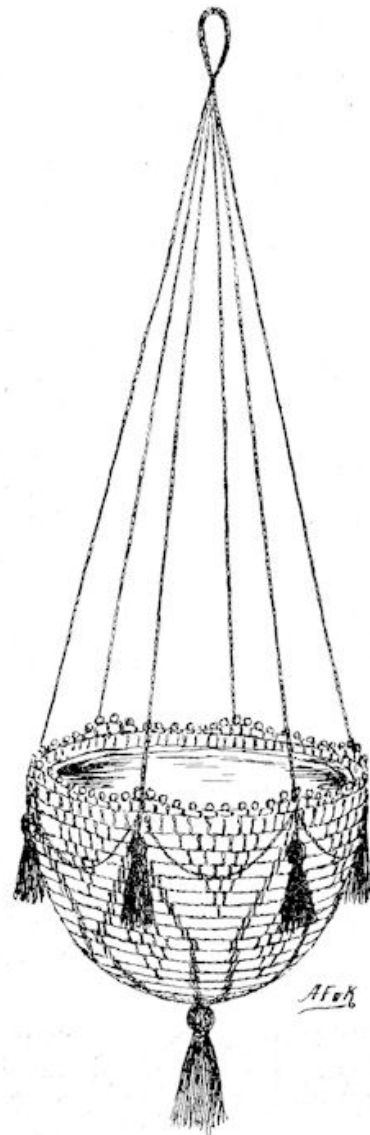
KOKOSNOOT ALS BLOEMENHANGER.

Als men een kokosnoot mooi heeft kunnen halveeren, kan de schil, daar ze poreus is, heel goed dienst doen als bakje voor een plantje. Wanneer men het hierbij afgebeelde netje haakt, dat om de schil moet passen, wordt het een aardig hangertje voor kinder- of meisjeskamer.

Het is geen moeilijk werk en spoedig gereed. Men kan het haken van gekleurd haakgaren of zijde, als men maar zorgt, niet te grove draad te nemen. Men begint aan den onderkant op een opzetsel van 6 losse steken, die tot een ronding verbonden worden en haakt hierop den eersten toer als volgt:

6 l. st., 5 maal 1 stokje, 3 l. st., dan 1 stokje weer verbinden aan den 3den van de 6 eerste l. st.

2e Toer: 3 l. st., 1 stokje in den 4en l. st. van den vorigen toer en dan 5 maal 3 l. st., één st. v. d.

vorigen t. overslaan, 3 stokjes, vervolgens 3 l. st., één stokje en dit verbinden aan den bovenste der eerste 3 l. steken.

3e Toer: 3 l. st., één stokje, verv. * 3 l. st., één st. v. d. v. t. overslaan, 2 stokjes in de twee volgende st., 1 l. st., 1 st. oversl., weer 2 stokjes, van * 4 maal herhalen en dan 3 l. st., één st. oversl., 2 stokjes, 1 l. st. verbinden aan de 3 l. st.

4e Toer: 3 l. st., een stokje, * 4 l. st., 2 stokjes, 1 st. oversl., 2 stokjes, 3 st. oversl., 2 stokjes, van * 4 maal herh., dan 4 l. st., 2 stokjes, 3 l. st., weer verbinden.